

Fragment literari

Els jugadors de whist

Vicenç Pagès Jordà
Empúries

En Jordi Recasens pot estar-se dies i dies sense beure ni una sola Moritz, s'obliga a somriure quan té ganes d'engegar un client a dida, es frega el crani amb minoxidil cada vespre ni que caigui de son. Però no sap estar-se d'engegar l'ordinador i navegar per la xarxa de fotòlegs abans de tancar el llum. És conscient que aquest vagareig virtual el desvetlla, o sigui que després no té dret a queixar-se si no pot aclucar l'ull. Comença amb el fotòleg de la seva filla -amb l'ai al cor, per si hi ha penjat cap fotografia procaç-, i després va saltant de favorit en favorit exceptuant els del cercle d'en Bad Boy. S'interna pels fotòlegs de la Noia Labanda, de Sheena, de B3rt9, de Maldia, de Tres Martinis, de Dark Princess, de Laia4ever, de Pink Chamaleon, de RockStar, de PsychoCandy, de Blinqui, de Lluna, de Girl in the Mirror, de Perricholi, de Monika_Shift, de Maixenka, per algun altre de triat a l'atzar i finalment es capbussa en el de la Halley. Oh, Halley, lànguida i ferotge, fràgil i enèrgica, digues: quan renoves les teves fotografies, ¿no se t'acut que precipiten en Jordi en l'insomni? Aquelles ungles de foc, aquella mirada insolent, aquelles danses sense música, aquells poemes visuals, aquella pell sense màcula, aquella cara tan -innecessàriament- maquillada, aquella ingènua sofisticació: Halley a la banyera, Halley amb barret, Halley al mirall, Halley fent ganyotes, Halley a la platja, Halley amb piruleta, Halley besant Sheena, Halley de vacances, Halley amb el seu gos. Les botes de Halley, els cabells de Halley, el top de Halley. I sobretot, Jordi, ¿per què ho mires a les hores petites? ¿Vols dir que t'adormiràs, ara? ¿Estàs segur que és el dia adequat?

Demà tothom t'observarà i et fotografiarà, i tu tindràs unes bosses sota els ulls que podràs suprimir amb un bon programa de retoc, sí, però que quedaran gravades en la memòria dels convidats.

La llum del fanal s'escola per sota la porta que dona al carrer. En Jordi s'ha estirat al futon, en un racó del garatge que primer va habilitar com a estudi fotogràfic i després com a miniloft. Al davant del futon hi té els prestatges plens dels jocs de la infantesa, on destaca el castell gegant de Palotes i l'estatueta d'Astèrix. A l'esquerra, la pantalla giratòria entre les dues taules: la pública i la privada, cadascuna amb la seva cadira, els seus calaixos i les seves carpetes. A l'altra banda, la zona professional, que comprèn la impressora, els arxivadors i l'armari de negatius. La porta del fons duu al petit lavabo amb dutxa incorporada, l'únic envà en trenta metres quadrats. A l'espai que ara ocupa el lavabo, en Jordi hi havia concentrat la zona humida, on, sota la bombeta vermella, temps enrere penjava els negatius a les pinces Patterson i ampliava els positius a la vella ampliadora Meopta, sòlida i barata com un Skoda. A finals dels noranta va començar a digitalitzar tot el procés i més endavant va anar traslladant els carros de revelat, les cubetes, els líquids, el marginador, l'ampliadora, la zona humida sencera al traster del passadís -«ningú no pot llençar la seva biografia a les escombraries»: era la seva frase. Quan va tenir prou lloc va redistribuir l'espai amb un futon que es va fer portar d'una botiga de mobiliari japonès del carrer Santa Clara de Girona. Amb el temps va afegir-hi dues andròmines de l'àvia Maria: la tauleta de nit i la calaixera, habilitada com a magatzem de roba.

Anys enrere, quan la feina s'acumulava en Jordi s'estirava al futon per descansar una estona. Amb el temps, però, s'havia acostumat a passar-hi la nit després de discutir amb la dona. Li resultava molt violent mantenir-se estirat al seu costat al llit de matrimoni, a les fosques, immòbil i enutjat, tot esperant una son que sabia que se li resistiria. Com que les seves discussions no s'aturaven -al contrari, la possibilitat d'anar a dormir al garatge semblava encoratjar-les-, el futon havia acabat convertint-se en el seu lloc de descans habitual. La part positiva era que s'estalviava els despertars violents del diumenge, ja que la pluja de decibels d'en Mitja Hora a la cadena musical de la sala quedava atenuada per la distància. La part negativa era que, com que dormia al costat de l'ordinador, s'havia habituat a la passejada nocturna pels fotòlegs de la Marta i les seves amigues, que li impedien conciliar el son. Estirat al llit amb els ulls tancats, revisonava les fotografies que acabava de veure mentre sentia la bonior de la nevera, l'estrèpit del camió de les escombraries, el concert dissonant que oferien els gats de carrer, els udols del setter del veí, les campanades de Sant Pere -que sonaven com gotes que queien, amb la cueta que tenen les gotes al capdamunt que és com la vibració de la campana quan s'esvaeix entre els edificis del voltant. Abans del 1977, en Jordi no havia tingut problemes per adormir-se. Queia rodó tan bon punt es ficava al llit, tant a l'hivern -cansat de les classes- com a l'estiu -esgotat de voltar carrers i de jugar a futbol-. No sentia els seus pares, ni els veïns, ni les motos amb tubs d'escapament no homologats, ni tan sols la televisió -encara que només l'en separava un envà-.